Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

1 päivänä syyskuuta 2015 *

Väliaikainen oikeussuoja — Oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin — Asetus EY N:o 1049/2001 — Asiakirjat, joita Ranskan viranomaiset ovat toimittaneet komissiolle direktiivissä 98/34/EY säädetyn menettelyn yhteydessä — Se, että Ranska vastustaa asiakirjojen luovuttamista — Päätös siitä, että kolmannelle henkilölle annetaan oikeus tutustua asiakirjoihin — Täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva vaatimus — Kiireellisyys — Fumus boni juris — Intressivertailu

Asiassa T-344/15 R,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas ja F. Fize,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään J. Baquero Cruz ja F. Clotuche-Duvieusart,

vastaajana,

jossa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan lykkäämään Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) nojalla esitetystä asiakirjoihin tutustumista koskevasta uudistetusta hakemuksesta 21.4.2015 tehdyn sellaisen päätöksen GESTDEM 2014/6064 täytäntöönpanoa, jolla komissio myönsi oikeuden tutustua kahteen Ranskan viranomaisilta peräisin olevaan asiakirjaan, jotka oli toimitettu sille teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/34/EY (EYVL L 204, s. 37) säädetyn menettelyn yhteydessä,

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

määräyksen

Asian tausta, asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

1 Teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/34/EY (EYVL L 204, s. 37), sellaisena kuin se on muutettuna, järjestetään menettely, jonka mukaisesti jäsenvaltiot ja Euroopan komissio välittävät tietoja yhtäältä teknisiä standardeja tai määräyksiä ja toisaalta tietoyhteiskunnan palveluja koskevista kansallisista aloitteista.

2 Komissiolle on lähtökohtaisesti toimitettava näitä direktiivin 98/34 soveltamisalaan kuuluvia tavaroita tai palveluja koskevia teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset (direktiivin 98/34 8 artiklan 1 kohta). Komissio on käytännössä velvollinen toimittamaan kyseisen ehdotuksen kullekin jäsenvaltiolle ja tallentamaan sen julkiseen tietokantaan. Jäsenvaltiot, komissio ja taloudelliset toimijat voivat tutkia ilmoitettuja ehdotuksia mahdollisten protektionististen piirteiden havaitsemiseksi ja ryhtyäkseen toimiin niiden poistamiseksi. Jotta tämä tutkiminen on mahdollista, teknistä määräystä koskevan ehdotuksen ilmoittamisen ja sen hyväksymisen välillä on kuluttava lähtökohtaisesti vähintään kolme kuukautta. Tänä odotusaikana komissio ja jäsenvaltiot, jotka katsovat, että ehdotuksella luodaan perusteettomia esteitä tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle, palvelujen vapaalle liikkuvuudelle tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapaudelle, voivat esittää huomautuksia tai yksityiskohtaisia lausuntoja ilmoittavalle jäsenvaltiolle. Yksityiskohtaisen lausunnon antaminen pidentää mainittua odotusaikaa tietyllä määrällä kuukausia teknistä määräystä koskevien ehdotusten kohteen mukaan (ks. direktiivin 98/34 9 artiklan 1 ja 2 kohta). Asianomaisen jäsenvaltion on lähtökohtaisesti annettava komissiolle kertomus toimenpiteistä, jotka se aikoo toteuttaa komission yksityiskohtaisten lausuntojen johdosta, ja komissio ottaa kantaa näihin toimenpiteisiin (ks. direktiivin 98/34 9 artiklan 2 kohta).

3 Ranskan tasavalta toimitti direktiivissä 98/34 säädetyn tietojen toimittamista koskevan menettelyn mukaisesti komissiolle 21.1.2014 lakiehdotuksen, joka koski kirjojen etämyynnin ehtoja ja jossa annettiin Ranskan hallitukselle toimivalta muuttaa kustannussopimukseen liittyviä tekijänoikeuslain säännöksiä antamallaan määräyksellä. Tämän lakiehdotuksen tarkoituksena oli säännellä kirjojen vähittäismyyjien soveltamia alennuksia tarkoituksena estää käytäntö, jossa yhdistettiin Ranskan lainsäädännössä kirjojen osalta säädetty 5 prosentin enimmäisalennus maksuttomaan toimitukseen.

4 Komissio toimitti Ranskan hallitukselle 27.2.2014 lisätietopyynnön, johon Ranskan hallitus vastasi 11.3.2014 päivätyllä kirjeellä.

5 Itävallan hallitus antoi direktiivin 98/34 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti yksityiskohtaisen lausunnon teknistä määräystä koskevasta ehdotuksesta 9.4.2014. Komissio antoi puolestaan myös yksityiskohtaisen lausunnon tästä samasta ehdotuksesta 15.4.2014. Ranskan hallitus vastasi näihin kahteen yksityiskohtaiseen lausuntoon 17.6.2014 päivätyllä kirjeellä.

6 Koska komissio ja Itävallan hallitus eivät antaneet uusia ilmoituksia, Ranskan tasavallan suunnittelema toimenpide hyväksyttiin kirjojen etämyynnin ehdoista ja hallituksen valtuuttamisesta muuttamaan määräyksellään kustannussopimukseen liittyviä tekijänoikeuksia koskevan lain säännöksiä 8.7.2014 annetulla lailla nro 2014-779 (JORF 9.7.2014, s. 11363).

7 Komissiolle esitettiin 15.12.2014 hakemus saada tutustua edellä mainittuihin Ranskan hallituksen 11.3. ja 17.6.2014 antamiin vastauksiin (jäljempänä riidanalaiset asiakirjat). Kun Ranskan hallitusta kuultiin näiden asiakirjojen mahdollisesta luovuttamisesta, tämä ilmoitti vastustavansa sitä. Näin ollen komissio kieltäytyi antamasta riidanalaisia asiakirjoja tutustuttavaksi.

8 Komissio kuuli Ranskan hallitusta 3.3.2014 uudelleen saatuaan asiakirjoihin tutustumista koskeneen uudistetun hakemuksen Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) perusteella. Ranskan hallitus ilmoitti 13.3.2015 päivätyllä kirjeellä komissiolle vastustavansa riidanalaisten asiakirjojen luovuttamista ja vetosi asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa ja 5 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin. Näiden säännösten sanamuoto on seuraava:

”2. Toimielimet kieltäytyvät antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

— – –

— tuomioistuinkäsittelyn ja oikeudellisen neuvonannon suojaa;

— tarkastus-, tutkinta- ja tilintarkastustoimien tarkoitusten suojaa,

jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

– –

5. Jäsenvaltio voi pyytää toimielintä olemaan luovuttamatta kyseisestä jäsenvaltiosta peräisin olevaa asiakirjaa ilman jäsenvaltion etukäteen antamaa suostumusta.”

9 Komissio päätti 21.4.2015 ilmaista riidanalaisten asiakirjojen sisällön kolmantena osapuolena olevalle hakijalle Ranskan hallituksen vastustuksesta huolimatta (jäljempänä riidanalainen päätös).

10 Koska Ranskan hallitus oli ilmaissut aikomuksensa nostaa riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteen ja vaatia kanteen yhteydessä täytäntöönpanon lykkäämistä, komissio ilmoitti 8.5.2015, että se ei luovuttaisi riidanalaisia asiakirjoja ennen kuin unionin yleinen tuomioistuin antaisi ratkaisunsa välitoimihakemuksesta.

11 Ranskan tasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.7.2015 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista. Se vaatii ensisijaisesti, että riidanalainen päätös on kumottava asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan rikkomisen perusteella. Se katsoo toissijaisesti, että riidanalainen päätös on kumottava sen vuoksi, että perusteluvelvollisuus on laiminlyöty siltä osin kuin kyse on tämän saman asetuksen 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamatta jättämisestä. Se katsoo ainakin, että riidanalainen päätös on kumottava asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen ja kolmannen luetelmakohdan rikkomisen perusteella.

12 Ranskan tasavalta esitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä jättämällään erillisellä asiakirjalla tämän välitoimihakemuksen, jossa se vaatii, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti lykkää riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa.

13 Komissio vaatii unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.7.2015 toimittamissaan välitoimihakemusta koskevissa huomautuksissa, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti

— merkitsee pöytäkirjaan, että komissio luottaa presidentin viisauteen sen osalta, täyttyvätkö vaaditun täytäntöönpanon lykkäämisen edellytykset nyt käsiteltävään tapaukseen liittyvässä erityisessä tilanteessa, ja

— varaa päätöksen tähän välitoimimenettelyyn liittyvistä oikeudenkäyntikuluista tehtäväksi pääasian oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta tehtävän päätöksen yhteydessä.

Oikeudellinen arviointi

Yleistä

14 Yhtäältä SEUT 278 ja SEUT 279 artiklasta yhdessä luettuina ja toisaalta SEUT 256 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari voi määrätä unionin yleisessä tuomioistuimessa riitautetun toimen täytäntöönpanon lykkäämisestä tai tarvittavista välitoimista unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 156 artiklan mukaisesti, jos se arvioi olosuhteiden tätä edellyttävän.

15 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 156 artiklan 3 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava oikeudenkäynnin kohde ja seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi haetun välitoimen määrääminen on ilmeisesti perusteltua. Välitoimista päättävä tuomari voi siten lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä muista välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen ilmeisesti on tosiasiallisesti ja oikeudellisesti perusteltua (fumus boni juris) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että niitä hakevan asianosaisen etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja että niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten välitoimihakemukset on hylättävä, jos jokin edellytyksistä ei täyty (määräys 14.10.1995, SCK ja FNK v. komissio, C-268/96 P(R), Kok., EU:C:1996:381, 30 kohta).

16 Tässä kokonaisarvioinnissa välitoimista päättävällä tuomarilla on laaja harkintavalta, ja hän voi asian ominaispiirteiden perusteella vapaasti päättää, miten ja millaisessa järjestyksessä nämä erilaiset edellytykset on tutkittava, sillä ei ole olemassa oikeussääntöä, joka velvoittaa häntä käyttämään valmista menetelmää sen arvioimiseksi, onko asiassa tarpeen määrätä välitoimia (määräys 19.7.1995, komissio v. Atlantic Container Line ym., C-149/95 P(R), Kok., EU:C:1995:257, 23 kohta ja määräys 3.4.2007, Vischim v. komissio, C-459/06 P(R), Kok., EU:C:2007:209, 25 kohta). Välitoimista päättävän tuomarin on myös tarvittaessa vertailtava esillä olevia intressejä (määräys 23.2.2001, Itävalta v. neuvosto, C-445/00 R, Kok., EU:C:2001:123, 73 kohta).

17 Välitoimista päättävä tuomari katsoo asiassa esitettyjen seikkojen perusteella, että hänellä on tiedossaan kaikki tarpeelliset seikat käsiteltävänä olevan välitoimihakemuksen ratkaisemiseksi ilman, että ennen asian ratkaisemista olisi tarpeen kuulla asianosaisten suulliset lausumat.

18 Koska kyseessä on tässä tapauksessa riita, joka liittyy luottamuksellisiksi väitettyjen tietojen väliaikaiseen suojaan, on korostettava jo tässä vaiheessa, että komissio ei kiistä huomautuksissaan sitä, että riidanalaisten asiakirjojen luovuttaminen pitäisi voida estää väliaikaisesti, jotta säilytettäisiin pääasiassa annettavan tuomion tehokas vaikutus.

19 Komissio toteaa tästä syystä, että jotta voitaisiin suojella yleistä etua, joka liittyy riidanalaisiin asiakirjoihin tutustumiseen, se pyytää unionin yleistä tuomioistuinta käsittelemään asian nopeutetussa menettelyssä työjärjestyksen 151–155 artiklan nojalla.

Fumus boni juris

20 On syytä muistuttaa, että oikeuskäytännössä käytetään useita eri sanamuotoja fumus boni juris -edellytyksen määrittelemiseksi kunkin tapauksen olosuhteiden mukaan (ks. vastaavasti edellä 16 kohdassa mainittu määräys komissio v. Atlantic Container Line ym., EU:C:1995:257, 26 kohta).

21 Tämä edellytys siis täyttyy, jos vaikuttaa ensi näkemältä siltä, että ainakin yhdeltä perusteista, jotka välitoimia hakeva asianosainen esittää asiakysymystä koskevan kanteensa tueksi, ei puutu vakavasti otettavaa perustaa, koska siitä ilmenee, että välitoimimenettelyvaiheessa on olemassa merkittävä oikeudellinen erimielisyys, joka ei ole ratkaistavissa suoralta kädeltä. Koska näet välitoimimenettelyn

tavoitteena on taata tulevan lopullisen ratkaisun täysi tehokkuus, jotta vältettäisiin aukko unionin yleisen tuomioistuimen takaamassa oikeussuojassa, välitoimista päättävän tuomarin on arvioitava vain ”ensi näkemältä”, voidaanko pääasiassa esitetyt perusteet hyväksyä, sen toteamiseksi, onko kanteen menestyminen riittävän todennäköistä (ks. vastaavasti määräys 10.9.2013, komissio v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), Kok., EU:C:2013:558, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja määräys 8.4.2014, komissio v. ANKO, C-78/14 P-R, Kok., EU:C:2014:239, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Tässä tapauksessa Ranskan tasavalta katsoo ensimmäisessä kanneperusteessaan komission rikkoneen asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohtaa. Ranskan hallitus on näet mielestään perustellut asianmukaisesti sitä, että se vastustaa riidanalaisiin asiakirjoihin tutustumista koskevaa oikeutta, viittaamalla kahteen poikkeukseen, joista säädetään asetuksessa N:o 1049/2001, eli sen 4 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädettyyn tuomioistuinkäsittelyn suojaan ja sen 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa säädettyyn tutkintatoimien tarkoitusten suojaan, ja esittämällä täsmälliset syyt, joiden vuoksi riidanalaisten asiakirjojen luovuttamisella rikottaisiin mainittuja poikkeuksia.

23 Komissio on arvioinut Ranskan hallituksen mielestä tyhjentävästi perusteluja, joiden vuoksi Ranskan hallitus on vastustanut riidanalaisten asiakirjojen luovuttamista. Näin menetellessään komissio on jättänyt huomiotta sen valvonnan rajat, jotka sen piti harjoittaa jäsenvaltioon nähden unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti. Koska Ranskan hallitus oli perustellut asianmukaisesti vastalausettaan asiakirjojen luovutukselle viittaamalla asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa säädettyihin poikkeuksiin, komissio ei olisi saanut pitää näitä perusteluja virheellisinä ryhtymättä tarkasteluun, joka ylittäisi pelkän niiden ensi arviolta tehtävän tarkastelun.

24 Komissio vastaa, että se oli asetuksen n:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan nojalla velvollinen tutkimaan, olivatko Ranskan tasavallan esittämät perustelut riidanalaisten asiakirjojen luovuttamisen vastustamiselle sellaisena, että ne olivat omiaan ensi näkemältä oikeuttamaan tällaisen epäämisen, kun otetaan huomioon tähän tapaukseen liittyvät olosuhteet ja sovellettavat oikeussäännöt. Se täsmentää, että tässä säännöksessä otetaan käyttöön päätöksentekoprosessi, jonka tarkoituksena on määrittää, onko tutustuminen asiakirjaan evättävä jonkin sen 1–3 kohdassa vahvistetun aineellisen poikkeuksen perusteella. Komissio vastustaa näkemystä, jonka mukaan olisi riittävää viitata perusteittakin, kuten tässä tapauksessa, johonkin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa säädetyistä poikkeuksista tarkoituksena pakottaa Euroopan unionin toimielin hylkäämään jäsenvaltion asiakirjaan tutustumista koskeva hakemus. Tämä näkemys merkitsisi näet sitä, että jäsenvaltiolle annettaisiin oikeus vastustaa täysin harkinnanvaraisesti asiakirjojensa luovuttamista.

25 Komissio lisää, että se ei ole missään tapauksessa tutkinut tyhjentävästi Ranskan hallituksen vastauksia vaan ainoastaan todennut, että perustelut, joita oli esitetty asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa tarkoitettujen poikkeusten nojalla, olivat ilmeisen soveltumattomia. Se oli näet todennut yhtäältä, että ”tuomioistuinkäsittelyä” ei ollut vireillä tai että sellaista ei ollut kohtuudella ennakoitavissa, ja toisaalta, että ei ollut vielä vireillä olevia ”tutkintatoimia”, koska direktiivissä 98/34 säädetty menettely oli saatettu päätökseen. Se oli lopuksi todennut, että viimeksi mainitun menettelyn ja minkään toisen tutkintamenettelyn, kuten vireillä olevan tai kohtuudella odotettavissa olevan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn välillä ei ollut yhteyttä, koska direktiivissä 98/34 säädetty menettely oli saatettu päätökseen ilman jatkotoimia. Se oli siten tyytynyt selvittämään ensi arviolta Ranskan hallituksen esittämien perustelujen olemassaoloa ja arvioimaan, sisältyikö niihin ilmeisiä arviointivirheitä, tutkimatta näiden perustelujen hyväksyttävyyttä yksityiskohtaisesti.

26 Tässä yhteydessä on muistutettava yhtäältä, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdassa annetaan jäsenvaltioille etuoikeutettu asema verrattuna muihin asiakirjojen haltijoihin, kun siinä säädetään, että jäsenvaltio, toisin kuin muut asiakirjojen haltijat, voi pyytää toimielintä olemaan luovuttamatta kyseisestä jäsenvaltiosta peräisin olevaa asiakirjaa ilman jäsenvaltion ”etukäteen antamaa suostumusta”. Etukäteen annettua suostumusta koskeva vaatimus saattaisi jäädä kuolleeksi kirjaimeksi,

jos huolimatta siitä, että jäsenvaltio on ilmaissut vastustavansa tällaisen asiakirjan luovuttamista, ja siitä, että toimielimellä ei ole kyseisen valtion ”suostumusta”, tämä toimielin voisi kuitenkin luovuttaa kyseisen asiakirjan. Tällaisella vaatimuksella ei näet olisi mitään tehokasta vaikutusta tai se olisi täysin merkityksetön, jos tarve saada etukäteen annettu suostumus kyseisen asiakirjan luovuttamiselle riippuisi viime kädessä sen toimielimen harkintavallasta, jolla on se hallussaan (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2007, Ruotsi v. komissio, C-64/05 P, Kok., EU:C:2007:802, 43 ja 44 kohta).

27 Toisaalta asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohtaa ei voida tulkita niinkään, että sillä annetaan jäsenvaltiolle yleinen ja ehdoton veto-oikeus, jonka nojalla se voi vapaan harkintansa mukaan estää siltä peräisin olevien ja toimielimen hallussa olevien asiakirjojen luovuttamisen niin, että tällaisiin asiakirjoihin tutustumista koskeva oikeus lakkaisi kuulumasta mainitun asetuksen säännösten soveltamisalaan. Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdassa annetaan siten jäsenvaltiolle lupa vastustaa tällaisten asiakirjojen luovuttamista vain kyseisen artiklan 1–3 kohdassa säädettyjen aineellisten poikkeusten perusteella (ks. vastaavasti edellä 26 kohdassa mainittu tuomio Ruotsi v. komissio, EU:C:2007:802, 75 ja 99 kohta).

28 Tästä seuraa, että toimielimen, jonka käsiteltävänä on hakemus saada tutustua jäsenvaltiolta peräisin olevaan asiakirjaan, ja tämän valtion on aloitettava lojaali vuoropuhelu asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyjen poikkeusten mahdollisesta soveltamisesta ja että jäsenvaltion, joka haluaa vastustaa kyseisen asiakirjan luovuttamista, on perusteltava tätä vastustustaan näiden poikkeusten kannalta. Toimielin ei näet voi hyväksyä tämän valtion ilmaisemaa vastalausetta tällaiselle luovuttamiselle, jos esitetyissä perusteluissa ei ole tukeuduttu kyseisen 4 artiklan 1–3 kohdassa lueteltuihin poikkeuksiin (ks. vastaavasti edellä 26 kohdassa mainittu tuomio Ruotsi v. komissio, EU:C:2007:802, 86–88 kohta).

29 Unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että kun kyseessä on jäsenvaltion esittämiä luovuttamatta jättämisen perusteluja koskevan toimielimen harjoittaman valvonnan laajuus ja intensiteetti, asianomaisen toimielimen on ennen kuin se epää tutustumisen jäsenvaltiolta peräisin olevaan asiakirjaan tutkittava, onko jäsenvaltio nojautunut vastalauseessaan asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyihin aineellisiin poikkeuksiin ja onko se perustellut asianmukaisesti näkemystään tältä osin. Näin ollen toimielimen on tutustumisoikeuden epäämistä koskevan päätöksen tekomenettelyssä varmistuttava siitä, että tällaiset perustelut ovat olemassa ja mainittava ne menettelyn päätteeksi tekemässään päätöksessä (ks. vastaavasti edellä 26 kohdassa mainittu tuomio Ruotsi v. komissio, EU:C:2007:802, 99 kohta).

30 Kuten unionin tuomioistuin on korostanut 21.6.2012 antamassaan tuomiossa IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio (C-135/11 P, EU:C:2012:376, 63 ja 64 kohta), ei ole sitä vastoin asiaa käsittelevän toimielimen tehtävänä arvioida tyhjentävästi kyseisen jäsenvaltion päätöstä, jolla se vastustaa asiakirjojen luovuttamista, suorittamalla valvontaa, jolla mentäisiin pidemmälle kuin pelkästään selvitettäisiin, onko jäsenvaltio esittänyt perustelut, joissa viitataan asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin. Se, että edellytettäisiin tällaista tyhjentävää arviointia, saattaisi näet johtaa siihen, että asiaa käsittelevä toimielin voisi arvioinnin tehtyään virheellisesti toimittaa asiakirjan sitä pyytäneelle taholle siitä huolimatta, että jäsenvaltio, jolta kyseinen asiakirja on peräisin, vastustaa luovuttamista ja on esittänyt sille asianmukaiset perustelut.

31 On huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi 14.2.2012 antamassaan tuomiossa Saksa v. komissio (T-59/09, EU:T:2012:75, 51–53 ja 57 kohta), johon komissio on viitannut, että arviointi, joka toimielimen oli tehtävä, edellytti sen määrittämistä, olivatko jäsenvaltion pyydetyn asiakirjan luovuttamista koskevalle vastalauseelleen esittämät perustelut sellaisia, että ne olivat omiaan ensi näkemältä oikeuttamaan tällaisen epäämisen, jotta voitiin varmistaa, että näiltä perusteluilta ei puuttunut perustaa, ja täsmensi, että tämä arviointi ei koskenut vain sen selvittämistä, olivatko jäsenvaltion esittämät perustelut virheellisiä ”ilman mitään epäilyksen mahdollisuutta” tai oliko asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa tarkoitettujen poikkeusten soveltaminen niin ilmeisen välttämätöntä, ettei siitä ole ”mitään kohtuullista epäilystä”.

32 Komissio myöntää tässä tapauksessa nimenomaisesti, että se on yhtäältä selvittänyt ensi arviolta Ranskan tasavallan esittämien vastustusperusteiden olemassaolon ja toisaalta arvioinut, ilmenikö näissä perusteissa ilmeisiä arviointivirheitä. Riidanalaisen päätöksen 2.2 kohdan, jonka otsikkona on ”Komission ensi arviolta tekemä arviointi”, neljännessä, viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä alakohdassa todetaan näet seuraavaa:

”Komissio arvioi, että Ranskan viranomaisten 4 artiklan 2 kohdan toiseen luetelmakohdan nojalla ilmaisema kieltäytyminen ei vaikuta ensi arviolta tässä tapauksessa perustellulta, kun otetaan esitetyt perustelut huomioon. Vaikuttaa näet siltä, että asiakirjat, joihin pyydetään saada tutustua, eivät liity läheisesti vireillä olevaan tai tässä vaiheessa kohtuudella odotettavissa olevaan riita-asiaan. On näin ollen ilmeistä, että kyseiset asiakirjat eivät kuulu Ranskan viranomaisten esittämän poikkeuksen alaan ja että niiden luovuttamista ei voida estää kyseisellä poikkeuksella. Komissio korostaa perustelusta, jonka Ranskan viranomaiset ovat esittäneet luovuttamisen epäämiselle 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa säädetyn tutkintatoimien tarkoitusten suojaan liittyvän poikkeuksen perusteella, että ilmoitusmenettely on saatettu päätökseen ilman jatkotoimia. Komissio ei näet ole aloittanut tutkintaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn panemiseksi vireille sen jälkeen kun tiedoksi annettuun ehdotukseen perustuva Ranskan laki hyväksyttiin ja julkaistiin *Ranskan tasavallan virallisessa lehdessä* 9.7.2014. Oikeuskäytännön perusteella on kuitenkin kiistatonta, että komissio ei voi tyytyä vetoamaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn mahdolliseen aloittamiseen perustellakseen yleisen edun suojaamisella sitä, että tutustuminen pitäisi evätä kaikkien kansalaisen hakemuksessa tarkoitettujen asiakirjojen osalta – – Koska siis mitään tutkimusta ei ole vireillä, edellä mainitun poikkeuksen sovellettavuus vaikuttaa tässä vaiheessa täysin hypoteettiselta, ja näyttää näin ollen ensi näkemältä siltä, että siihen ei ole perusteltua vedota tässä tilanteessa”.

33 Komissio on näin ollen selvästi nojautunut riidanalaisessa päätöksessä edellä 31 kohdassa mainittuun tuomioon Saksa v. komissio (EU:T:2012:75).

34 Vaikuttaa epävarmalta, että kyseisessä unionin yleisen tuomioistuimen tuomiossa esitetyn laajan päättelyn, jolla on mahdollistettu se, että komissio on tutkinut, vaikkakin vain ensi arviolta, niiden perustelujen hyväksyttävyyden, joilla Ranskan tasavalta on tukenut vastalausettaan riidanalaisten asiakirjojen luovuttamiselle, voitaisiin katsoa olevan edellä 30 kohdassa mainitun tuomion IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio (EU:C:2012:376) mukaisia, sillä sen mukaan ”ei ole tämän toimielimen tehtävänä” suorittaa kyseisen jäsenvaltion tekemän vastustamispäätöksen valvontaa, ”jolla mentäisiin pidemmälle kuin pelkästään selvitettäisiin, onko jäsenvaltio esittänyt perustelut, joissa viitataan asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin”.

35 Tässä yhteydessä on korostettava, että vaikka edellä 31 kohdassa mainittu tuomio Saksa v. komissio (EU:T:2012:75) on tullut lainvoimaiseksi, se edelsi ajallisesti edellä 30 kohdassa mainittua tuomiota IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio (EU:C:2012:376). Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei voinut selvästikään ottaa laajaa lähestymistapaansa muotoillessaan unionin tuomioistuimen selvästi suppeampaa näkemystä huomioon. Unionin tuomioistuimella ei ole myöskään ollut tilaisuutta ottaa tällä välin kantaa tähän oikeuskäytännön kehitykseen. Se ei ole varsinkaan vielä tutkinut sitä, olisiko unionin yleisen tuomioistuimen näkemys kenties mahdollista saattaa yhteensopivaksi unionin tuomioistuimen näkemyksen kanssa tulkitsemalla viimeksi mainitun vahvistamaa edellytystä, jonka mukaan jäsenvaltion esittämä vastalause on perusteltava asianmukaisesti (edellä 26 kohdassa mainittu tuomio Ruotsi v. komissio, EU:C:2007:802, 99 kohta ja 30 kohdassa mainittu tuomio IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio, EU:C:2012:376, 64 kohta).

36 Välitoimista päättävä tuomari voi siis vain todeta, että asianosaisten välillä käyty keskustelu osoittaa, että välitoimimenettelyn vaiheessa on olemassa merkittävä oikeudellinen erimielisyys, joka ei ole ratkaistavissa suoralta kädeltä vaan ansaitsee tulla perusteellisesti tutkituksi asiakysymyksen ratkaisevassa tuomioistuimessa.

37 Vaikka oletettaisiin, että komissiolle olisi annettu lupa tutkia ensi arviolta niiden perustelujen hyväksyttävyys, joita Ranskan tasavalta on esittänyt tukeakseen vastalausettaan, jonka se on esittänyt riidanalaisten asiakirjojen luovuttamiselle, ei vaikuta myöskään ensi näkemältä siltä, että komissio olisi menetellyt perustellusti arvioidessaan riidanalaisessa päätöksessä, että perustelut, joita Ranskan tasavalta on esittänyt asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa säädettyjen poikkeusten perusteella, olisivat ilmeisen merkityksettömiä.

38 Tässä yhteydessä on korostettava, että koska välitoimista päättävän tuomarin on harjoitettava ensi arviolta suoritettavaa valvontaa sellaisen riidanalaisen päätöksen osalta, jossa myös komissio on arvioinut ensi arviolta Ranskan tasavallan esittämien perustelujen hyväksyttävyyden, tämän ongelmakentän arviointi sisältää kahteen kertaan rajoitettua valvontaa. Tästä seuraa, että fumus boni jurisin olemassaolo voidaan poissulkea vain siinä tapauksessa, että niiden poikkeusten soveltumattomuus, joihin Ranskan tasavalta on vedonnut, olisi niin selvä ja ilmeinen, että niihin vetoaminen vastaisi sitä, että Ranskan tasavalta on käyttää menettelyä väärin (ks. analogisesti määräys 10.6.2014, Stahlwerk Bous v. komissio, T-172/14 R, Kok., EU:T:2014:558, 50 kohta).

39 Tilanne ei ole tässä tapauksessa tällainen.

40 Vaikka näet toimenpide, joka oli direktiiviin 98/34 perustuvan menettelyn kohteena, toteutettiin heinäkuussa 2014 lain nro 2014-779 muodossa eivätkä komissio ja Itävallan tasavalta ole tähän mennessä ryhtyneet toimenpiteisiin pannakseen vireille jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn Ranskan tasavaltaa vastaan, ei voida kategorisesti poissulkea sitä, että yksityishenkilö tekisi kyseisestä Ranskan laista kantelun, joka saattaisi johtaa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettuun tuomioistuinkäsittelyyn joko unionin tuomioistuimessa tai kansallisessa tuomioistuimessa, ja että riidanalaisiin asiakirjoihin tutustumista koskevalla hakemuksella, jonka komissio on hyväksynyt riidanalaisessa päätöksessä, pyritään etsimään perusteita tällaiselle kantelulle, etenkin kun asetuksen N:o 1049/2001 6 artiklan 1 kohdassa vapautetaan hakija kokonaan velvollisuudesta perustella hakemustaan. Tältä kannalta pääasian oikeudenkäynnissä tulee esiin tärkeä kysymys siitä, voiko ja minkä ajanjakson aikana Ranskan tasavalta kohtuudella vaatia, että riidanalaisia asiakirjoja käsitellään luottamuksellisesti, välttääkseen niiden hyödyntämisen oikeudenkäynnin vireillepanoon.

41 Tämä sama kysymys näyttää lisäksi olevan merkityksellinen myös asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen kannalta, koska riidanalaisten asiakirjojen hyödyntäminen, mitä Ranskan tasavalta pelkää, saattaisi vaarantaa komission tutkintatoimet. Unionin yleinen tuomioistuin tosin totesi tuomiossaan 16.4.2015 Schlyter v. komissio (T-402/12, muutoksenhaku vireillä, EU:T:2015:209, 53 kohta ja sitä seuraavat kohdat), että direktiivissä 98/34 säädetty menettely ei kuulunut kyseisessä säännöksessä tarkoitettuihin tutkintatoimiin. Kuten Ranskan tasavalta kuitenkin perustellusti muistuttaa, tästä tuomiosta ei ole vielä tullut lainvoimainen, koska se on valittanut siitä unionin tuomioistuimeen (asia C-331/15 P), mitä asiakysymyksen ratkaiseva tuomioistuin ei voi jättää huomiotta.

42 Asiakysymyksen ratkaisevan tuomioistuimen on lisäksi tutkittava edellä 41 kohdassa mainitun tuomion Schlyter v. komissio (EU:T:2015:209) yhteensopivuus 25.9.2014 annetun tuomion Spirlea v. komissio (T-306/12, muutoksenhaku vireillä, EU:T:2014:816, 45 kohta) kanssa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi viimeksi mainitussa tuomiossa, että komission ja jäsenvaltioiden välistä erityistä yhteistyömenettelyä, jolla pyritään ratkaisemaan mahdollisia unionin oikeuden rikkomisia siten, että vältetään virallisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn aloittaminen, voitiin pitää asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuina tutkintatoimina. Ranskan tasavallan mukaan tämä yhteistyömenettely on suureksi osaksi verrattavissa direktiivissä 98/34 säädettyyn menettelyyn, sillä molemmat ovat hyvin samankaltaisia kuin jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn liittyvää oikeudenkäyntiä

edeltävä vaihe. Asiakysymyksen ratkaisevan tuomioistuimen pitäisi lopuksi antaa ratkaisu siitä, onko 16.7.2015 annetulla tuomiolla ClientEarth v. komissio (C-612/13 P, EU:C:2015:486) merkitystä nyt käsiteltävän asian ratkaisemisen kannalta.

43 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että käsiteltävässä asiassa on esillä aiemmin ratkaisemattomia oikeudellisia kysymyksiä, joita ei voida pitää ensi näkemältä ilmeisen merkityksettöminä vaan jotka ansaitsevat tulla perusteellisesti tutkituiksi pääasian yhteydessä.

44 On siis hyväksyttävä fumus boni jurisin olemassaolo riidanalaisten asiakirjan luottamuksellisuuden osalta.

45 Komissio on itsekin myöntänyt, että nyt käsiteltävän kaltaisessa tilanteessa riidanalaisten asiakirjojen luovuttamisesta tehdyn päätöksen täytäntöönpanoa pitäisi yleensä lykätä, ellei fumus boni juris puutu täydellisesti ja tuomioistuimessa nostettua kannetta ole pidettävä ilmeisenä väärinkäyttönä, mitä ei voida väittää tässä tapauksessa.

Intressivertailu

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan intressivertailu merkitsee sitä, että välitoimista päättävän tuomarin on ratkaistava, meneekö välitoimia hakevan asianosaisen intressi näihin välitoimiin riidanalaisen toimen välitöntä soveltamista koskevan intressin edelle vai ei, tutkimalla erityisesti, voidaanko riidanalaisen toimen välittömän täytäntöönpanon aiheuttama tilanne poistaa siinä tapauksessa, että pääasiasta päättävä tuomioistuin mahdollisesti kumoaa toimen, ja päinvastoin, onko lykkääminen omiaan estämään riidanalaisen toimen täyden vaikutuksen, jos pääasian kanne hylätään (ks. vastaavasti määräys 11.5.1989, Radio Telefis Eireann ym. v. komissio, 76/89 R, 77/89 R ja 91/89 R, Kok., EU:C:1989:192, 15 kohta ja määräys 26.6.2013, Belgia ja Forum 187 v. komissio, C-182/03 R ja C-217/03 R, Kok., EU:C:2003:385, 142 kohta).

47 Erityisesti sen edellytyksen osalta, jonka mukaan välitoimia koskevalla määräyksellä aikaansaadun oikeustilan on oltava peruutettavissa, on syytä ottaa huomioon, että välitoimimenettelyn tarkoituksena on vain tulevan pääasiassa annettavan ratkaisun täyden tehokkuuden varmistaminen (ks. vastaavasti määräys 27.9.2004, komissio v. Akzo ja Akcros, C-7/04 P(R), Kok., EU:C:2004:566, 36 kohta). Näin ollen kyseinen menettely ainoastaan täydentää päämenettelyä, johon se liittyy (ks. määräys 12.2.1996, Lehrfreund v. neuvosto ja komissio, T-228/95 R, Kok., EU:T:1996:16, 61 kohta), joten välitoimista päättävän tuomarin tekemän päätöksen on oltava väliaikainen siten, ettei se saa vaikuttaa tulevaan pääasiassa annettavaan ratkaisuun eikä tehdä siitä näennäistä viemällä siltä tehokkaan vaikutuksen (määräys 17.5.1991, CIRFS ym. v. komissio, C-313/90 R, Kok., EU:C:1991:220, 24 kohta ja määräys 12.12.1995, Connolly v. komissio, T-203/95 R, Kok., EU:T:1995:208, 16 kohta).

48 Tästä seuraa väistämättä, että välitoimimenettelyn osapuolen etua ei ole aihetta suojella siltä osin kuin kyseinen osapuoli vaatii välitoimista päättävää tuomaria tekemään päätöksen, joka ei suinkaan olisi vain väliaikainen vaan vaikuttaisi tulevaan pääasiassa annettavaan ratkaisuun ja tekisi tästä näennäisen viemällä siltä tehokkaan vaikutuksen.

49 Tässä tapauksessa unionin yleisen tuomioistuimen on annettava pääasian kohteena olevan riidan yhteydessä ratkaisu siitä, onko riidanalainen päätös – jolla komissio on hylännyt Ranskan tasavallan luottamuksellista käsittelyä koskevan vaatimuksen ja ilmaissut aikeensa luovuttaa riidanalaiset asiakirjat kolmannelle osapuolelle – kumottava sillä perusteella, että riidanalaisten asiakirjojen asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohtaan perustuvaa luottamuksellisuutta on loukattu. Tässä yhteydessä on ilmeistä, että riidanalaisen päätöksen kumoavan tuomion tehokkaan vaikutuksen säilyttämiseksi Ranskan tasavallalle tulee antaa mahdollisuus välttää se, että komissio luovuttaa ennenaikaisesti riidanalaiset asiakirjat. Jos nyt käsiteltävä välitoimihakemus hylättäisiin, kumoavasta

tuomiosta tulisi näennäinen ja siltä vietäisiin tehokas vaikutus, koska hylkäämisen seurauksena komission sallittaisiin luovuttaa välittömästi riidanalaiset asiakirjat ja siten de facto vaikutettaisiin tulevaan pääasiassa annettavaan ratkaisuun siten, että kumoamiskanne hylättäisiin.

50 Tästä seuraa, että intressin siihen, että välitoimihakemus hylätään, on jäätävä toissijaiseksi Ranskan tasavallan puolustamaan intressiin nähden etenkin sen vuoksi, että vaaditulla täytäntöönpanon lykkäämisellä ainoastaan säilytettäisiin vallitseva tilanne rajatun ajanjakson ajan, kun taas ei ole mitään perusteita väittää, että riidanalaisten asiakirjojen ennenaikainen luovuttaminen olisi pakottavan tarpeen mukaista.

Kiireellisyys

51 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältettäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutuminen välitoimea hakevalle asianosaiselle. Kyseisen asianosaisen asiana on esittää vakavasti otettava näyttö siitä, ettei se voi odottaa kanteen perusteella käydyn oikeudenkäynnin ratkaisua ilman, että sille itselleen aiheutuu tällaista vahinkoa (ks. määräys 19.9.2012, Kreikka v. komissio, T-52/12 R, Kok., EU:T:2012:447, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Käsiteltävän välitoimihakemuksen on esittänyt Ranskan tasavalta, ja on muistettava, että vastuu kansallisesti yleisiksi katsotuista eduista kuuluu jäsenvaltioille. Näin ollen ne voivat puolustaa näitä etuja välitoimimenettelyssä ja hakea välitoimien määräämistä vetoamalla muun muassa siihen, että riitautettu toimenpide saattaa vakavasti vaarantaa niiden valtiollisten tehtävien hoitamisen (ks. vastaavasti edellä 51 kohdassa mainittu määräys Kreikka v. komissio, EU:T:2012:447, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 On siis tutkittava, onko Ranskan tasavalta onnistunut osoittamaan, että riidanalaisen päätöksen välittömästä täytäntöönpanosta saattaisi aiheutua sille vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa esimerkiksi sen vuoksi, että sillä vaarannettaisiin sen valtiollisten tehtävien hoitaminen vakavalla tavalla.

54 Ranskan tasavalta vetoaa tässä yhteydessä siihen, että jos välitoimihakemus hylätään, tuomiolla, jonka unionin yleinen tuomioistuin antaa pääasian oikeudenkäynnin päätteeksi, ei olisi mitään vaikutusta, mistä aiheutuisi sille vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Koska riidanalaisista asiakirjoista olisi tullut julkisia, millään toimenpiteellä ei näet voitaisi palauttaa tilannetta ennalleen.

55 Ranskan tasavalta esittää sen vahingon vakavuudesta, jota direktiivin 98/34 mukaisen menettelyn yhteydessä toimitettujen asiakirjojen luovuttamisesta aiheutuisi, että tämän menettelyn päättämisen jälkeenkin julkaiseminen estäisi mahdollisuuden päästä asialliseen ja oikeuden toteutumisen varmistavaan riidan ratkaisuun, koska poliittisten päättäjien olisi vaikeaa oikaista omaksumiaan näkemyksiä, mikä tekisi sovintoratkaisusta mahdottoman. Ranskan tasavalta katsoo lisäksi, että komission ja jäsenvaltioiden välisen vuoropuhelun edellyttämää luottamuksellisuutta ei kyettäisi palauttamaan, jos luottamuksellisuus, jota jäsenvaltio voi odottaa saavansa, menetettäisiin korjaamattomalla tavalla. Talouselämän taholta tulevat hakemukset saada tutustua komission ja jäsenvaltioiden direktiivin 98/34 yhteydessä käymään kirjeenvaihtoon lisääntyvät, mikä merkitsee vastustamatonta painetta keskusteluun, jota syntyy tämän direktiivin yhteydessä, ja sillä viedään tältä menettelyltä tehokas vaikutus.

56 Ranskan tasavalta katsoo lopuksi, että tämä vahinko on väistämättä korjaamatonta, koska siitä ei voida maksaa rahamääräistä korvausta.

57 Tässä yhteydessä on muistettava, että tässä tapauksessa väitetty vahinko johtuu siitä, että ilmaistaan tietoja, joiden väitetään olevan luottamuksellisia. Jotta kyettäisiin arvioimaan tämän vahingon vakavuutta ja korjaamattomuutta, välitoimista päättävän tuomarin on välttämättä pidettävä

lähtökohtana sitä, että tiedot, joiden väitetään olevan luottamuksellisia, todella ovat luottamuksellisia, niin kuin Ranskan tasavalta on väittänyt sekä pääasian kanteessaan että välitoimimenettelyssä (ks. vastaavasti edellä 21 kohdassa mainittu määräys komissio v. Pilkington Group, EU:C:2013:558, 38 kohta ja määräys 28.11.2013, EMA v. AbbVie, C-389/13 P(R), Kok., EU:C:2013:794, 38 kohta).

58 Nyt käsiteltävää kiireellisyyttä tutkittaessa on näin ollen katsottava, että riidanalaiset asiakirjat ovat luottamuksellisia niiden Ranskan tasavallan perustelujen mukaisesti, joiden mukaan niiden luovuttaminen olisi asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan vastaista, koska se on vedonnut hyödyllisellä tavalla tämän asetuksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa säädettyihin poikkeuksiin. Näiden Ranskan tasavallan perustelujen merkityksellisyys on lähtökohtaisesti hyväksyttävä, ja niiden mukaan direktiivissä 98/34 säädetty menettely, joka kuuluu kyseisen asetuksen 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuihin tutkintatoimiin, on hyvin samankaltainen kuin jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn oikeudenkäyntiä edeltävä vaihe, koska se sisältää jäsenvaltion ja komission välisen vuoropuhelun vaiheen, jonka tarkoituksena on mahdollistaa neuvotteleminen ja tarvittaessa toisistaan poikkeavien näkemysten lähentäminen sovintoratkaisuksi unionin oikeuden asianmukaisen soveltamisen osalta. Tämä tavoite voitaisiin saavuttaa vain komission ja kyseisen valtion täydellisen keskinäisen luottamuksen ilmapiirissä. Tämän menettelyn kuluessa vaihdettujen asiakirjojen luovuttamisella romutettaisiin keskinäinen luottamus ja vähennettäisiin sovintoratkaisun mahdollisuudet lähes olemattomiksi. Näissä olosuhteissa riidanalaisten asiakirjojen, jotka Ranskan tasavalta on toimittanut luottaen perustellusti siihen, että komissio käsittelisi niitä edellytetyllä tavalla luottamuksellisesti, luovuttaminen voisi heikentää puolustautumisstrategiaa, jonka tämä jäsenvaltio saattaisi omaksua oikeudenkäynnissä, jonka kolmantena osapuolena oleva, asiakirjojen luovuttamista pyytävä panee mahdollisesti vireille kansallisessa tuomioistuimessa tai unionin tuomioistuimessa sen jälkeen kun riidanalainen päätös on pantu välittömästi täytäntöön ja jonka kohteena on Ranskan lain nro 2014-779 yhteensopivuus unionin oikeuden kanssa (ks. edellä 40 kohta).

59 On ilmeistä, että tällainen kyseisen lain puolustaminen kuuluu Ranskan tasavallan valtiollisiin tehtäviin ja että riidanalaisten asiakirjojen luovuttamisella vaarannettaisiin tämä tehtävä vakavalla tavalla. Välitoimista määräävä tuomari, jonka on pidettävä lähtökohtana edellä esitettyä näkemystä, ei voi kiistää sen vahingon vakavuutta, joka Ranskan tasavallalle aiheutuisi sen valtiollisten tehtävien suorittamisen vaarantumisen muodossa.

60 Sama pätee tämän vahingon korjaamattomuuteen.

61 Kuten näet Ranskan tasavalta on perustellusti korostanut, kun on kyseessä sellaisten tietojen luovuttaminen, joiden on oletettava olevan luottamuksellisia, on ilmeistä, että sillä, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen myöhemmin, ei poistettaisi vahinkoa, jota tästä luovuttamisesta on aiheutunut, eikä siten palautettaisi tilannetta ennalleen. Koska tässä tapauksessa väitetty vahinko ei ole taloudellista vahinkoa, sitä ei varsinkaan voida korjata komissiota vastaan nostetun vahingonkorvauskanteen avulla saatavalla taloudellisella korvauksella (ks. vastaavasti edellä 57 kohdassa mainittu määräys EMA v. AbbVie, EU:C:2013:794, 45 ja 46 kohta).

62 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että kiireellisyyttä koskeva edellytys täyttyy tässä tapauksessa, koska on näytetty oikeudellisesti riittävällä tavalla toteen, että Ranskan tasavallalle saattaisi aiheutua vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa.

63 Komissio myöntää lisäksi itsekin, että kun otetaan huomioon nyt käsiteltävään asiaan liittyvä erityinen prosessuaalinen rakenne – eli riidanalaisten asiakirjojen välitön luovuttaminen, jos välitoimihakemus hylätään – huomioon, Ranskan tasavallan prosessuaaliselle asemalle aiheutuisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Näiden asiakirjojen luovuttamisella vietäisiin näet pääasian oikeudenkäynniltä kohde, ja sillä olisi väistämättä lopullisia vaikutuksia, jotka ovat suurempia kuin välitoimimenettelyn normaali kohde, joka on väliaikainen.

64 Koska kaikki tätä koskevat edellytykset siis täyttyvät, riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva vaatimus on hyväksyttävä.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Lykätään Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 nojalla esitetystä asiakirjoihin tutustumista koskevasta uudistetusta hakemuksesta 21.4.2015 tehdyn sellaisen päätöksen GESTDEM 2014/6064 täytäntöönpanoa, jolla komissio myönsi oikeuden tutustua kahteen Ranskan viranomaisilta peräisin olevaan asiakirjaan, jotka oli toimitettu sille teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/34/EY säädetyn menettelyn yhteydessä.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 1 päivänä syyskuuta 2015.

E. Coulon
kirjaaja

M. Jaeger
presidentti